

hdes i Forhold til den for Hingsten erlagte Købesum, hvortil de stipulerede Wilskaarspenge som Regel vil kunne henregnes, da det som oftest satte Wilskaar „Præmiering paa Statsstue“ i nærværende Forslag er en Betingelse for at kunne opnaa Tilskud.

Tilskudets Størrelse har man dernæst fastsat saaledes, at det normalt vil udgøre Halvdelen af den erlagte Købesum, dog ikke ud over 4,000 Kr.; det fordeles paa 5 Aar og hdes med $\frac{1}{10}$ af Købesummen — ikke ud over 800 Kr. — aarlig, saa længe Hingsten er i avledygtig stand og ikke lider af saadanne Fejl, der have stadelig Indflydelse paa dens Anvendelse som Avlsdyr. For at opnaa Tilskud maa det for Kommissionsformanden i det Distrikt, hvor Hingsten er købt, godtgøres, at den opgivne Købesum er i Overensstemmelse med den afsluttede Handel, og Kommissionsformanden i det Distrikt, hvor Hingsten virker, maa aarlig, saa længe Tilskudet nydes, attestere, at Hingsten er avledygtig og ikke lider af de nævnte Fejl.

Under Hensyn til den korte Periode i hvilken Tilskudet herefter vil være udbetalt, har man fundet det praktisk at sætte en udtryffeligg Bestemmelse om, at Staten ikke mere end en Gang skal hde Halvdelen af Købesummen for samme Hingst. Heller ikke har man ment, at Omskiften af Hingste mellem Avlsforeningerne i den Periode, hvori Tilskuddet udbetales, skal kunne øge Statens Tilskud for samme Hingst.

For de Hingstes Vedkommende, som have erholdt Tilskud i Genhold til Loven af 14de April 1893 har man dog ment at burde bibeholde de der fastsatte Regler, saa at Tilskudet til disse, der fastsættes til Halvdelen af Hingstens Værdi dog ikke over 4,000 Kr., vedblivende vil være at beregne i Forhold til denne, kun at de efter nærværende Forslag aarlig erholde det i bemeldte Lov fastsatte Maksimumstilskud af $\frac{1}{3}$ af Halvdelen af Værdien, dog ikke over 500 Kr.

Tilskudet til de lejede Hingste har man ment at burde sætte i Forhold til den aarlige Lejesum, og med den foreslaaede Begrænsning for Beløbet Størrelse kan Tilskudet hdes i 5 Aar til samme Hingst.

Endelig har man fundet det rimeligt at paalægge Hesteavlforeningerne Forpligtelse til at lade de Hingste, til hvilke de have modtaget Statsstilskud, bedække hver et Antal af indtil 10 Hopper hørende til de i § 18 omhandlede statsunderstøttede Hesteopdrætningsanstalter, naar der fra disse rettes Anmodning herom. Bedækningspengene bør her ikke være større end de, den paagældende Hesteavlforenings egne Medlemmer erlægge.

Tilskud til Avægavlsforeninger.

Til § 14.

For Avægavlsforeningerne var det tidligere tilstrækkeligt til Opnaaelse af Statsstilskud, at Thyren var premieret eller anerkendt præmieværdig ved et Distriktsstue eller et af Staten støttet Landboforeningsstue. Denne Betingelse har man, da Præmiering af den 1- eller 2-aarige Tyr ikke giver nogen Garanti for, at denne ogsaa i Fremtiden vil vise sig at være et „velskabt og godt“ Dyr, der kan virke til Gavn for Avlen, fundet sig foranlediget til at stærpe ved at fordre oftere gentagen Præmiering. Fordringen om hyppigere Fremstilling paa Stuerne vil dog næppe medføre for store Ulemper, da Erfaringen har lært, at de gode Tyre selv uden Tvangsbestemmelse oftest fremføres paa Stuerne hvert Aar; man har dog ikke fundet det nødvendigt at udstrække Fordringen om Thyrens aarlige Fremstilling paa Stuerne længere end til det Tidspunkt, da dens Afkom er bedømt af Kommissionen; thi er Afkommet utilfredsstillende, vil Thyren som Regel blive afhændet.

Naar man dernæst her har indført Bestemmelsen om, at en Avægavlsforening kan modtage Statsstilskud, selv om den ikke ejer den paagældende Tyr, naar denne blot er stillet til Foreningens udelukkende Raadighed paa bestemte Aaremaal, har det sin Grund i, at det Tidspunkt formentlig ikke er fjænt, da fremragende Opdrætttere ikke ville opgive Ejendomsretten over de enkelte Tyre, som de vente eventuelt at kunne faa Brug for i deres egen Bedrift, hvorimod Brugsretten vil kunne erhverves for et vist Tidsrum ad Gangen.

Hvad angaar Foreningens Bedtægter, fordredes der tidligere, at de skulde indeholde Bestemmelse om, at saavel Thyrene som Køerne skulde undergives tilstrækkeligt Dyrslægetilshyn. Dette sidste er i Almindelighed blevet udført saaledes, at Thyren er bleven undersøgt 4 Gange aarlig og de kaarede Køer en Gang aarlig af en Dyrslæge.

Da det imidlertid maa forudsættes, at der bestandig føres et indgaaende Tilshyn med Thyrens Sundhedstilstand, har man ment, at det var tilstrækkeligt, naar det forlangtes, at denne undersøgtes 2 Gange aarlig af en Dyrslæge. Med Hensyn til Underjøgelse af Køerne har man ment, at der opnaaedes større Fordele ved at forlange, at Foreningens Bestyrelse mindst een Gang aarlig skulde efterse Medlemmernes Besætninger i Hjemmet, end ved at opretholde Fordringen om Dyrslægetilshynet for de i